

บทที่ 2

ความสัมพันธ์ระหว่าง เรื่อง เล่ากับข้อความ

เรื่อง เล่ากับข้อความ

แกรี คอมสตอก เห็นว่าภาษามี 3 ระดับ แต่ละระดับมีความสัมพันธ์กัน ในลักษณะที่ว่า ระดับที่ใหญ่กว่าจะมีสิ่งที่ระดับที่เล็กกว่าไม่มี หน่วยทางภาษาระดับแรกซึ่งเป็นระดับที่เล็กที่สุดก็คือ ชื่อ มันมีหน้าที่ช่วยให้เราสามารถพูดถึงบุคคลหรือสิ่งต่าง ๆ ได้ ระดับต่อมาก็คือระดับของข้อความหรือประโยค ซึ่ง นอกจากจะประกอบด้วยชื่อแล้ว ยังมีคำกริยาซึ่งช่วยใช้พูดถึงลักษณะของสิ่งที่ชื่อใช้เรียกได้ ระดับที่สามคือเรื่องเล่าซึ่งประกอบด้วยประโยคและโครงเรื่อง (plot) เรื่องเล่าแสดงถึงคุณลักษณะของมนุษย์ นั่นคือ การตัดสินใจเลือกโครงเรื่องจะช่วยให้เหตุการณ์ต่าง ๆ ในเรื่องร่วมกันก่อให้เกิดสิ่งหนึ่งซึ่งเป็นการกระทำอย่างมีเป้าหมายของมนุษย์ตามการเลือกของตน การมีสิ่งที่อีกระดับไม่มีทำให้สามารถทำสิ่งที่อีกระดับทำไม่ได้ ชื่ออ้างถึงสิ่งหนึ่ง ข้อความพูดถึงเหตุการณ์หนึ่ง ๆ และเรื่องเล่าพูดถึงโลกหนึ่ง ๆ ชื่อไม่สามารถทำหน้าที่ของข้อความได้ และข้อความไม่สามารถทำหน้าที่ของเรื่องเล่าได้ ความคิดของคอมสตอก มีพื้นฐานอยู่บนความคิดของ ปอล ริเกอร์ การพิจารณาความคิดของ ริเกอร์ จึงจะให้ความกระจ่างมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของโครงเรื่องและเรื่องเล่า¹

อย่างไรก็ตาม ก่อนที่จะไปดูความคิดของ ริเกอร์ เราควรมาดูความคิดของฮันส์ ฟราย เกี่ยวกับเรื่องเล่าซึ่งสอดคล้องกับความคิดของ ริเกอร์ และ

¹ Comstock, "The Truth of Religious Narrative." Philosophy of Religion 34 (1993), P.132-133.

เราจะเข้าใจความคิดของฟรายนได้กระจ่างขึ้นเมื่อไปพิจารณาความคิดของริเกอร์ ฟรายนเห็นว่าไบเบิลมีลักษณะ เป็นเรื่องเล่าที่เหมือนจริง เขาเห็นตรงกันกับริเกอร์ ว่า ถึงแม้ว่าเรื่องเล่าในฐานะที่เป็นวรรณกรรมกับเรื่องเล่าในฐานะที่เป็นรายงานทางประวัติศาสตร์จะมีความต่างกันในเรื่องของการมีอยู่ในความเป็นจริงของสิ่งที่มันเล่าถึง แต่ทั้งสองต่างก็มีรูปแบบโครงสร้างในการให้ความหมายเหมือนกัน ฉะนั้น เราจึงสามารถที่จะแยกแยะระหว่างความหมายที่ได้จากโครงสร้างกับความจริงที่เป็นเรื่องของการตรงกันระหว่างความหมายของเรื่องกับสิ่งที่เรื่องอ้างถึง² ในเมื่อตัวเรื่องเล่ามีความหมายที่ได้จากโครงสร้างในตัวของมันเอง การตีความเรื่องเล่าจึงไม่ต้องอาศัยทัศนะเกี่ยวกับหลักเกณฑ์การมีความหมายจากภายนอกตามแนวทางของอพอลอเจติกส์³ ฟรายนได้เสนอให้ตีความหาความหมายของเรื่องเล่าต่าง ๆ ในไบเบิลในฐานะที่เป็นเรื่องเล่าที่เหมือนจริง หรืออีกนัยหนึ่งเขาเสนอให้หาความหมายของเรื่องเล่าเหล่านี้จากโครงสร้างภายในของตัวเรื่องเอง

ฟรายนเห็นว่าโครงเรื่อง หรือโครงสร้างของเรื่องเล่าเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้ในการทำความเข้าใจความหมายของเรื่อง สิ่งที่ขาดไม่ได้ยังรวมถึงความมีลักษณะเหมือนจริงของมันด้วย ความมีลักษณะเหมือนจริงดังกล่าวมีลักษณะว่า การบรรยายเรื่องจะมีตัวละครซึ่งมีความคิดหรือความรู้สึกและการกระทำปรากฏอยู่ใน

² Hunsinger, "Afterword : Hans Frei as theologian", หน้า 243.

³ เรื่องเดิม, หน้า 245. ในบทต่อไปจะเห็นว่าการมีความหมายของเรื่องเล่าทางศาสนาในทัศนะของฟรายนนั้นมีพื้นฐานมาจากการมีความศรัทธาในความหมายที่ได้จากตัวโครงสร้างของเรื่องเล่าเอง หรืออีกนัยหนึ่ง จากการอ่านเรื่องเล่าในฐานะเรื่องเล่า จะเห็นว่าวิธีการนี้กลับกันกับวิธีการของอพอลอเจติกส์ ฟรายนเริ่มจากความหมายไปสู่การมีความหมายในขณะที่อพอลอเจติกส์เริ่มจากหลักเกณฑ์การมีความหมาย แล้วไปหาความหมายหรือความจริงที่มีอยู่ในเรื่องเล่าทางศาสนา

สภาพแวดล้อมหนึ่ง ๆ อย่างมีนัยสำคัญ ทั้งสองส่วนนี้จะแยกกันไม่ได้ ต่างจะนิยามซึ่งกันและกันจึงมีความสำคัญพอ ๆ กัน นอกจากนี้ตัวละครและเหตุการณ์จะมีฐานะเป็นตัวของมันเองอย่างที่มีนัยปรากฏ ในเรื่องไม่ได้มีฐานะเป็นสัญลักษณ์ของสิ่งใด เหมือนกับบุคคลหรือเหตุการณ์ในโลกที่เป็นอย่างที่มีนัยเป็นและมีความหมายในตัว เอง มิฉะนั้นจะทำให้มันไม่มีความเหมือนจริงแต่จะเป็นนิทานเปรียบเทียบ ความหมายของเรื่องจะเกิดจากการร่วมกันสร้างอย่างสั่งสมของตัวละคร สภาพแวดล้อม การปฏิสัมพันธ์กันของทั้งสองและการดำเนินเรื่อง คำว่า "สั่งสม" จะเห็นได้ชัดกับตัวละคร กล่าวคือ ตัวละครในตอนต้นเรื่องจะต่างจากตอนปลายเรื่อง เพราะในตอนจบ เราจะเห็นตัวละครที่มีคุณลักษณะที่สั่งสมมาจากตัวเรื่องที่ดำเนินมาก่อน ในกรณีที่มีเรื่องปาฏิหาริย์ เราก็จะยังสามารถจัดเรื่องเล่าหนึ่ง ๆ ว่ามีความเหมือนจริงได้ ถ้าไม่มีการใช้เหตุการณ์หรือการกระทำที่เป็นปาฏิหาริย์เพื่อเป็นสัญลักษณ์ของสิ่งอื่น แต่เป็นตัวของมันเอง มีบทบาทในการสร้างความหมายให้แก่ตัวละครหรือตัวเรื่อง เช่น การคืนชีพของพระเยซูมีบทบาทช่วยยืนยันความเป็นบุตรของพระเจ้าซึ่งเป็นคุณลักษณะของพระองค์

นอกจากนี้ ส่วนต่าง ๆ ของตัวเรื่องจะต้องผสมผสานไปพร้อมกันกับลักษณะที่เป็นชีวิตจริงหรือชีวิตประจำวัน เช่น ตัวละครดูเป็นบุคคลธรรมดา เชื่อได้ว่ามีจริงไม่ได้รับการเสกสรรค์ปั้นแต่งจนเลอเลิศสมบูรณ์แบบ หรือ ตัวเหตุการณ์ที่ดำเนินต่อเนื่องกันไปก็ดูเป็นไปได้น่าเชื่อว่ามีจริง บนพื้นฐานของสิ่งเหล่านี้ ปรากฏกล่าวถึงความหมายและเนื้อหาสาระหรือสิ่งที่ถูกอ้างถึงจะเป็นสิ่งเดียวกัน เพราะเรารู้เนื้อหาหรือสิ่งที่ถูกพูดถึงจากการร่วมกันสร้างความหมายอย่างสั่งสมของตัวละครและเหตุการณ์ในเรื่องบนพื้นฐานของการดำเนินเรื่อง เช่น ชาวคริสต์รู้ว่าพระเยซูเป็นอย่างไรผ่านการอ่านเรื่องเล่าในไบเบิลในฐานะเรื่องเล่า ไม่ใช่ผ่านทางสารสื่อสารทางประวัติศาสตร์ สิ่งที่ถูกพูดถึงไม่ใช่สิ่งในอดีตหรือสิ่งในโลกอุดมคติ แต่เป็นสิ่งที่ได้จากความหมายของเรื่องเล่าเอง นอกจากตีความไบเบิลในฐานะเรื่องเล่าที่เหมือนจริงจะตรงกับลักษณะของตัวพระคัมภีร์เองแล้วมัน

ยังสอดคล้องกันกับวิธีการทำความเข้าใจไบเบิลของชาวคริสต์ด้วย⁴

⁴ Frei, The Eclipse of Biblical Narrative, หน้า 10-16.

อนึ่ง พรายไม่ได้ห้ามไม่ให้มีการอ่านไบเบิลในเชิงนิทานเปรียบเทียบ หรือเชิงอื่น ๆ อย่างเด็ดขาด เขาเห็นว่า การอ่านเรื่องเล่าต่าง ๆ ในไบเบิล ตามตัวอักษรอันเป็นการอ่านเพื่อหาความหมายจากโครงสร้างของตัวเรื่องเล่าเอง เป็นการอ่านพื้นฐานที่สำคัญที่สุด มันเป็นพื้นฐานให้กับภาษาศาสตร์และวิถีชีวิตของชุมชนชาวคริสต์ การอ่านเรื่องเล่าในไบเบิลอาจอ่านในเชิงนิทานเปรียบเทียบเพื่อสั่งสอนศีลธรรมได้แต่ความหมายจากการอ่านในลักษณะดังกล่าวจะต้องไม่ขัดแย้งหรือมาแทนที่ความหมายที่ได้จากการอ่านตามตัวอักษร ยกตัวอย่างเช่น ในคัมภีร์พันธสัญญาใหม่ใน ยอห์น 8:11 มีเรื่องเล่าว่า มีกลุ่มคนจะรวมทำร้ายเพื่อลงโทษหญิงมีชู้โดยจะเอาหินขว้างใส่ พระเยซูซึ่งทรงอยู่ในที่นั้นก็กล่าวว่าให้ผู้ที่ไม่เคยทำผิดเอาหินขว้างใส่ผู้หญิงคนนั้นเป็นคนแรก ไม่มีใครกล้าขว้างหินและกลุ่มคนเหล่านั้นก็ค่อย ๆ สลายไป คงเหลืออยู่แต่พระเยซูกับหญิงผู้นั้นโดยลำพัง พระองค์ตรัสกับหญิงผู้นั้นว่าพระองค์ก็ไม่เอาโทษกับหญิงผู้นั้นเช่นกัน เราอาจจะยกเอาเรื่องนี้มาเพื่อสั่งสอนให้เห็นว่าความผิดเป็นธรรมชาติของมนุษย์จงให้อภัยและให้โอกาสเขากลับตัวแต่เราจะบอกไม่ได้ว่าความหมายของเรื่องเล่าที่ยกมาทั้งหมดก็คือคำสอนดังกล่าวอันเป็นความหมายที่ได้จากการอ่านเรื่องเล่าในเชิงนิทานเปรียบเทียบ มิฉะนั้น จะเป็นการนำเอาการอ่านในเชิงนิทานเปรียบเทียบมาแทนที่การอ่านตามตัวอักษร นอกจากนี้จะเห็นว่าน้ำหนักของเรื่องในการสั่งสอนมีส่วนจากความเป็นบุตรของพระเจ้าของพระเยซูอันเป็นความหมายที่ได้จากการอ่านแบบตามตัวอักษร (ดู Frei, "The "Literal Reading" of Biblical Narrative in the Christian Tradition.", Theology and Narrative, ed Hunsinger (Oxford : Oxford University Press, 1993), P.121.

ริเกอร์ เห็นว่า เรื่องเล่าเป็นประเภทหนึ่งของงานเขียน (text)* ซึ่งหมายถึงวาทกรรม (discourse) ในฐานะผลงาน (work) ที่ถูกทำให้อยู่นิ่ง (fixed) เพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับวาทกรรม เราควรเริ่มที่ระบบภาษาระบบภาษาหมายถึง ระบบของสัญญาณ (signs) ซึ่งไม่มีสัญญาณใดที่จะมีความหมายในตัวเอง หากแต่ว่าแต่ละสัญญาณจะให้ความหมายซึ่งกันและกันบนพื้นฐานของความแตกต่างของตัวสัญญาณหนึ่ง ๆ เองกับสัญญาณอื่น ๆ ในระบบทั้งหมด ระบบภาษาจึงมีความสมบูรณ์ในตัวเองเกิดขึ้นจากความสัมพันธ์ภายในตัวของระบบเอง วาทกรรมเป็นเหตุการณ์ทางภาษา เกิดจากการผลิตสาร (message) จากระบบภาษาในอันที่บุคคลหนึ่งจะใช้พูดถึงสิ่งหนึ่งกับอีกบุคคลหนึ่ง จะเห็นได้ว่าหน่วยพื้นฐานของระบบภาษาคือสัญญาณ ในขณะที่หน่วยพื้นฐานของวาทกรรมคือประโยคซึ่งเกิดจากการรวมตัวกันของสัญญาณบนพื้นฐานของระบบภาษาและเจตนาในการสื่อสาร วาทกรรมเป็นเหตุการณ์จึงจำกัดอยู่กับสถานที่และเวลาหนึ่ง ๆ ในขณะที่ระบบภาษาไม่

* ถึงแม้ว่า "text" จะแปลว่า "ตัวบท" แต่ในที่นี้จะแปล "text" ว่า "งานเขียน" ถึงแม้ว่าในปรัชญาสุนทรียศาสตร์จะให้ความสำคัญกับการแบ่งแยกระหว่างตัวบทกับผลงาน (work) เช่น งานเขียน แต่สำหรับริเกอร์แล้ว ตัวบทและงานเขียนสามารถใช้แทนกันได้ ตัวอย่างเช่น "The eclipse of the circumstantial world by the quasi-world of texts can be so complete that....the world itself is no longer what can be shown in speaking but is reduced to a kind of "aura" which written works unfold." (ดู Ricoeur, Hermeueutics & The Human Sciences, ed. and trans. Thompson, (New York : Cambridge University press, 1981) p.149.) ดังนั้นจึงจะขอยึดตามแนวทางของริเกอร์

เป็นเช่นนั้น เพราะว่ามันไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นแต่เป็นสิ่งที่พร้อมให้คนใช้อยู่ตลอดเวลา เหตุการณ์ของวาทกรรมเป็นเหตุการณ์เชิงการสื่อสาร วาทกรรมจึงบ่งถึงผู้พูดและผู้ฟัง นอกจากนี้ มันยังบ่งถึงโลกซึ่งเป็นสิ่งที่พูดถึงด้วย ซึ่งสิ่งเหล่านี้ไม่ปรากฏในระบบภาษาที่สมบูรณ์ในตัวเอง⁵

ถึงแม้ว่า วาทกรรมจะเป็นเหตุการณ์ของการสื่อสารที่เกิดขึ้นและจบลง แต่เมื่อมันผ่านกระบวนการเข้าใจมันจะมีฐานะเป็นความหมายซึ่งสามารถบ่งชี้ซ้ำ ๆ ได้หลายครั้ง (reidentify) และ วาทกรรมในฐานะที่เป็นความหมายนี้เองที่จะถูกทำให้อยู่หนึ่งโดยการเขียน อนึ่ง นิยามของความหมายในที่นี้จะอิงอยู่กับทฤษฎีวัจนปฏิบัติ (Speech-act) ซึ่งทฤษฎีดังกล่าวเห็นว่ากิจกรรมทางวาทกรรมประกอบด้วยการกระทำที่มีอยู่สามระดับ ระดับแรกหมายถึงการพูด ระดับที่สองหมายถึงสิ่งที่คนทำในการพูดนั้น ๆ และ ระดับที่สามหมายถึงสิ่งที่เราทำด้วยการพูดนั้น ๆ⁶ ยกตัวอย่าง เช่น ในการพูดหนึ่ง ๆ คนอาจจะพูดเพื่อออกคำสั่ง แต่งตั้งอัครวิณ พิพากษาโทษ เปิดพิธี ออกคำมั่นที่จะเป็นสามีภรรยา (ในพิธีแต่งงานของชาวคริสต์) หรือหย่าร้าง (ตามประเพณีของชาวอิสลาม) และการพูดเหล่านี้จะส่งผลให้เกิดผลต่าง ๆ ได้ เช่น มีคนทำตามคำสั่ง อัครวิณได้รับการแต่งตั้ง นักโทษถูกลงโทษตามคำพิพากษา พิธี เปิด ได้เป็นสามีภรรยา หรือการหย่าร้างเป็นผล เป็นต้น ดังนั้น ความหมายของวาทกรรมจึงครอบคลุมสิ่งที่พูด จุดหมายของการพูด และผลของการพูด

เราจะเห็นว่าการเขียนก็สามารถที่จะสื่อความหมายตามนิยามดังกล่าวได้ด้วยเช่นกัน แต่ระดับทั้งสามในกิจกรรมทางวาทกรรมจะถูกบันทึกถ่ายทอดออกมา

⁵ Ricoeur, Hermeneutics & the Human Sciences, ed. and Trans. Thompson (New York : Cambridge University Press, 1981.), P 198.

⁶ เรื่องเดิม, หน้า 134-135.

ผ่านการเขียนได้ด้วยความคิดที่ลัดหล่นกันไปตามลำดับ ในระดับแรกเราสามารถบันทึกถ่ายทอดผ่านการเขียนได้โดยอาศัยประโยคต่าง ๆ ในระดับที่สองเราสามารถบันทึกถ่ายทอดได้โดยอาศัยเครื่องมือทางไวยากรณ์ เช่น มาลา (moods) หรือ เครื่องหมาย เช่น เครื่องหมายปรศน์ย์ หรือ อัศเจรีย์ เป็นต้น โดยปกติในวาทกรรมทางการพูดจะมีการใช้น้ำเสียงหรือสีหน้าท่าทางเพื่อสื่อความหมายในระดับนี้ แต่เราจะเห็นว่าไม่มีเครื่องมือทางไวยากรณ์ที่จะบันทึกถ่ายทอดสิ่งเหล่านี้ในระดับนี้ได้อย่างสมบูรณ์ในการเขียน การเขียนจึงไม่สามารถที่จะบันทึกความหมายในระดับนี้ได้อย่างสมบูรณ์ และกิจกรรมทางวาทกรรมในระดับที่สามเป็นสิ่งที่บันทึกถ่ายทอดได้ชัดเจนน้อยที่สุด แต่มันก็มีความเป็นวาทกรรมน้อยที่สุดด้วยเช่นกัน เพราะมันมีบทบาทเป็นสิ่งที่กระตุ้นให้ผู้รับสารไปทำอย่างหนึ่งอย่างใดมากกว่าที่จะมีบทบาทในการสื่อความหมายอย่างในสองระดับแรก ดังนั้น วาทกรรมหรือความหมายของวาทกรรม จึงสามารถถูกทำให้อยู่นิ่งโดยการเขียน สิ่งนี้เรียกว่าวาทกรรมทางการเขียน อนึ่ง การเขียนไม่จำเป็นต้องจำกัดอยู่กับการบันทึกวาทกรรมทางการพูด แต่สามารถเป็นกิจกรรมทางวาทกรรมที่ถ่ายทอดสิ่งที่ตั้งใจจะสื่อสารได้โดยตรง⁷

ถึงแม้ว่าประโยคจะเป็นหน่วยพื้นฐานของวาทกรรม เราสามารถผลิตหน่วยวาทกรรมที่ใหญ่กว่าจากระบบภาษาได้ นั่นคือ งานหรือผลงาน (work) ซึ่งมีลักษณะเป็นองค์และมีความยาวกว่าประโยค งานเป็นผลจากการทำงานกับภาษาในฐานะวัตถุศิลปะโดยจะกำหนดรูปแบบให้แก่วัตถุศิลปะบนพื้นฐานของประเภทวรรณกรรม (genres) ซึ่งเป็นมาตรฐานที่ยอมรับใช้ร่วมกันและเข้าถึงได้ผ่านทางวัฒนธรรม (tradition เช่น narrative tradition)⁸ และในขณะเดียวกัน จะมีการ

7 เรื่องเดิม, หน้าเดิม.

8 McCarthy. "The Density of Reference", Philosophy of Religion 26 : 1-28 (1989), P.21.

สอดคล้องลักษณะ เฉพาะจากผู้สร้างงานเข้าไปด้วย งานจึงเป็นสิ่งที่มีความหมายหรือ โครงสร้าง และ มีความเป็นปัจเจก (individual)⁹

วาทกรรมทางการเขียนนี้มีความแตกต่างจากวาทกรรมทางการพูดในแง่ของเหตุการณ์การสื่อสาร ในวาทกรรมทางการเขียนจะไม่มีคำตอบโดยตรง การอ่านกับการฟังจึงต่างกัน วาทกรรมทางการเขียนสร้างวิธีรับสารของมันเอง การทำให้งานโดยการเขียนทำให้ความหมายที่เกิดขึ้น หรืองานเขียนไม่สูญหายไป สิ่งผลให้มันเปิดตัวให้แก่ผู้อ่านที่ไม่จำกัดไม่ว่าในเชิงกาลเวลาหรือสถานที่ (สังคมและวัฒนธรรม) หรืออีกนัยหนึ่งใครก็ได้ที่สามารถอ่านงานเขียนนั้น ๆ ออกอาจจะมาเป็นผู้รับสารของงานเขียนนั้น ๆ ได้ต่างจากการพูดที่จะจำกัดผู้ฟังอยู่กับสถานที่และเวลา ในวาทกรรมทางการพูดนั้น สิ่งที่ถูกอ้างถึงเชิงบ่งถึง (Ostensive Reference) จะสามารถแสดงได้โดยอาศัยความเป็นจริงหรือสถานการณ์ที่คู่สนทนามีร่วมกัน การมีสิ่งร่วมกันเช่นนี้ขาดหายไป ในวาทกรรมทางการเขียน แต่กระนั้น งานเขียนก็ยังมีสิ่งที่ถูกอ้างถึง นั่นคือ โลกที่เป็นไปได้ นอกจากนี้ การทำให้งานเขียนยังเป็นการเขียนยังเป็นเหตุให้งานเขียนมีความหมายของตัวเองที่ไม่ขึ้นกับเจตนาของผู้เขียน ต่างจากการพูดที่สิ่งที่วาทกรรมสื่อก็คือสิ่งที่ผู้พูดต้องการ จึงจะเห็นได้ว่าคำว่า "สาร" ในวาทกรรมทางการพูดต่างจากในวาทกรรมทางการเขียน¹⁰ อนึ่ง ในการพูดว่าความหมายของงานเขียนไม่ขึ้นกับเจตนาของผู้เขียนนี้ไม่ได้หมายถึงกระบวนการผลิตงานเขียนที่ผู้เขียนจะต้องมีเจตนาในการสื่อความหมาย ซึ่งทำให้ความหมายขึ้นกับเจตนาของเขา แต่หมายถึงกระบวนการทำความเข้าใจที่ผู้อ่านไม่จำเป็นต้องพึ่งพาความรู้เกี่ยวกับเจตนาของผู้เขียน เพื่อที่จะเข้าใจความหมายของงานเขียน

⁹ Ricoeur, Hermeneutics & the Human Sciences หน้า 136.

¹⁰ เรื่องเดิม, หน้า 139.

ในสถานการณ์ของการอ่าน เราไม่สามารถขอให้ผู้เขียนช่วยให้ความกระจ่างแก่สิ่งที่เขาเขียนได้ เพราะผู้เขียนไม่ได้มาปรากฏตัวอยู่ในสถานการณ์นั้น อีกทั้งยังไม่มีสิ่งร่วมกัน เนื่องมาจากความแตกต่างกันของสถานที่และเวลาของผู้เขียนและผู้อ่าน เราจึงต้องพึ่งพาแต่ภาษาที่ปรากฏในงานเขียน¹¹ นอกจากนี้เรามีอาจใช้เจตนาของผู้เขียน ในกรณีที่เรารู้ถึงเจตนา นั้น มาตัดลึนความหมายของงานเขียนได้อย่างถึงที่สุด ทั้งนี้เพราะว่าผู้เขียนอาจจะไม่เห็นนัยทั้งหมดของสิ่งที่เขาเขียน และนัยที่อาจเห็นได้นั้นก็อาจเป็นสิ่งที่จะมองเห็นได้ก็ต่อเมื่ออยู่ในบริบททางสังคมวัฒนธรรมของผู้อ่านเท่านั้น ในเมื่อการเขียน และการอ่านเกิดขึ้นต่างสถานที่และต่างเวลา การอ่านจึงเป็นการทำงานเขียน ซึ่งมีแต่นัย (sense) ในขณะที่คนยังไม่ได้อ่านมา มีสิ่งที่พูดถึงและมีผู้รับสาร ในขณะที่ยังไม่ถูกอ่าน งานเขียนจะมีลักษณะคล้ายระบบภาษา กล่าวคือ มันจะประกอบด้วยโครงสร้าง โดยแต่ละหน่วยในโครงสร้าง ซึ่งในกรณีของงานเขียนหมายถึงข้อความ ไม่ใช่สัญลักษณ์ จะมีความสัมพันธ์กันบนพื้นฐานของความแตกต่างกัน ซึ่งสิ่งนี้เป็นสิ่งที่ให้หน้าที่ในการสื่อความหมาย (signifying function) หรือรองรับการมีอยู่ของข้อความเหล่านั้นในโครงสร้าง โครงสร้างภายในนี้สามารถวิเคราะห์ออกมาได้โดยวิธีการของโครงสร้างนิยม (Structuralism)* สิ่งนี้เรียกว่า นัย เมื่อมีการ

11 เรื่องเดิม, หน้า 159.

* วิธีการทางโครงสร้างนิยมเป็นวิธีการหาความหมายของงานเขียนที่มีต่อผู้อ่าน มันไม่ใช่เรื่องของการหาความหมายของผู้เขียนเจตนาจะสื่อ ดังนั้น วิธีการนี้จึงเกี่ยวกับการสื่อความหมายของงานเขียนต่อผู้อ่านในเวลาปัจจุบันหรือในขณะที่ที่อ่าน ความหมายที่จะหาจากงานเขียนด้วยวิธีนี้นั้นจะมาจากค้นหาโครงสร้างของงานเขียน ตัวโครงสร้างจะแสดงความสัมพันธ์ขององค์ประกอบของงานเขียน อีกทั้ง มันยังแสดงถึงความเป็นจริงของมนุษย์ในระดับที่ลึกลงไปกว่าความหมายของเรื่องที่มาจากความสัมพันธ์ขององค์ประกอบภายในงานเขียน เราจะเห็นรายละเอียดได้ในบทต่อไป

อ่าน นัยซึ่งเป็นความสัมพันธ์ภายในของงานเขียนจะ เคลื่อนมาสู่การมีความสัมพันธ์ ภายนอกกับโลกของผู้อ่านและตัวของผู้อ่านเองมันกลายเป็นวาทกรรมหรือกระบวนการทางวาทกรรมมีองค์ประกอบครบหลังจากที่มีเพียงผู้เขียนและตัวงานเขียน หรือ อีกนัยหนึ่ง มันเคลื่อนจากสิ่งที่มีน้ำหนักมาสู่สิ่งที่มีน้ำหนักซึ่งจะได้จากการอ่าน นัยกลายเป็นความหมาย ซึ่งหมายถึงโลกที่เป็นไปได้ซึ่งไม่ใช่สิ่งที่ถูกอ้างถึงที่ถูกบ่งถึงใน ฐานะที่มีอยู่จริงในโลกภายนอก หรือในฐานะที่บรรยายโลกภายนอก¹²

เนื่องจากว่า ในการทำความเข้าใจงานเขียน เราต้องพึ่งพาแต่ ภาษาในงานเขียนนั้น ๆ หรืออีกนัยหนึ่ง ความหมายของงานเขียนไม่ขึ้นกับเจตนา ของผู้เขียน งานเขียนขึ้นกับตัวของมันเอง มันจึงเป็นหน้าที่ของผู้อ่านในอันที่จะหา ความหมายของงานเขียนนั้นด้วยตนเอง เหตุที่ความหมายเป็นสิ่งที่ต้องค้นหาหรือ สร้างขึ้นมาโดยตัวของผู้อ่านบนพื้นฐานของงานเขียนไม่ใช่เป็นเพียงสิ่งที่รับมาได้ เฉย ๆ เป็นเพราะว่างานเขียนเป็นผลงานมีลักษณะเป็นองค์ มันไม่ใช่เป็นเพียง ผลของการรวมตัวกันของประโยคที่สามารถเข้าใจแยกกันได้ ส่วนย่อยแต่ละส่วน ของงานเขียนจะต้องร่วมกันสร้างความหมายที่เป็นองค์รวมหรือเอกภาพทาง ความหมาย เราเข้าใจแต่ละส่วนในลักษณะที่จะได้องค์รวม และเราเข้าใจองค์ รวมได้จากการเข้าใจแต่ละส่วน การสร้างหรือการหาความหมายจัดเป็นการ คาคเตาเพราะ เป็นการสร้างองค์รวมทางความหมายจากส่วนย่อยที่หลากหลาย ซึ่งอาจจะสร้างได้มากกว่าหนึ่ง หรืออีกนัยหนึ่ง งานเขียนมีลักษณะเป็นองค์ที่เป็น สิ่งเฉพาะ จึงคล้ายกับสิ่งของ เช่น รูปทรงกลม ที่สามารถรับรู้ได้จากแง่มุมที่ ต่างกัน ผู้อ่านจะรับรู้งานเขียนจากแง่มุมของตนโดยมีท่าทีที่มีต่อส่วนประกอบ อันหลากหลายในงานเขียนในลักษณะต่างกันออกไปในแต่ละส่วน จึงเป็นไปได้ เสมอที่จะเห็นความสัมพันธ์ของแต่ละประโยคในลักษณะที่ต่างกันออกไป ทำให้

12 เรื่องเดิม, หน้า 159.

ได้ความหมายในระดับองค์ที่รวมต่างกันออกไป ด้วยเหตุเหล่านี้งานเขียนจึงเปิดให้มีหลายการตีความหรือการสร้างความหมาย การจะตัดสินระหว่างการตีความจะอาศัยการถกเถียงซึ่งจะไม่ใช่เป็นการแสดงว่าการตีความใดถูกผิดแต่เพื่อหาว่าการตีความใดดีที่สุด โดยดูจากความครอบคลุมถึงข้อมูลต่าง ๆ ทั้งที่ปรากฏหรือแฝงอยู่ในงานที่มากที่สุดและดูจากการแสดงความสอดคล้องของข้อมูลเหล่านั้นที่ดีที่สุด ไม่มีการฝืนบังคับให้ข้อมูลที่ดูจะไม่สอดคล้องให้เข้ามาอยู่ในกรอบการให้ความหมายที่เสนอมานี้ ๑¹³

ลักษณะการทำความเข้าใจงานเขียนที่กล่าวถึงข้างต้นครอบคลุมถึงเรื่องเล่า ซึ่งเป็นประเภทหนึ่งของงานเขียนด้วย และ ในกรณีของเรื่องเล่า โครงเรื่องก็คือสิ่งที่นำมาสู่ความเป็นองค์รวมอันอิงอาศัยกันกับส่วนย่อยส่วนต่าง ๆ ของงานเขียน เรื่องเล่าบรรยายถึงชุดหรือลำดับของการกระทำและประสบการณ์ของตัวละคร ตัวละครเหล่านี้จะปรากฏอยู่ในเหตุการณ์ที่แปรเปลี่ยน ความเปลี่ยนแปลงนี้จะทำให้ต้องมีการกระทำหรือความคิดใหม่หรือปฏิกิริยาตอบสนองขึ้นมาทำให้เผยถึงแง่มุมซ่อนอยู่ในตัวเหตุการณ์หรือตัวละครเอง การเข้าใจเรื่องเล่าคือการเข้าใจการกระทำความคิดจิตใจ หรือเหตุการณ์ของตัวละครบนความสัมพันธ์ที่มีต่อกันบนพื้นฐานของโครงเรื่อง สิ่งเหล่านี้จะมีส่วนในการพัฒนาแปรเปลี่ยน หรือ คลี่คลายไปตามโครงเรื่องของเรื่องเล่า จุดจบของเรื่องเป็นสิ่งที่ไม่อาจอนุมานหรือคาดหมายได้ สิ่งที่ผู้อ่านทำก็คือการติดตามเนื้อเรื่องด้วยความหวังที่จะรู้ผลลัพธ์ ซึ่งหมายความว่า ในการทำความเข้าใจ ผู้อ่านต้องตามโครงเรื่องซึ่งให้เอกภาพแก่เหตุการณ์ที่หลากหลายในเรื่องเล่าในอันที่จะนำมาสู่ผลลัพธ์ของเรื่อง โครงเรื่องไม่ได้มีแต่แง่มุมของลำดับเวลาที่เชื่อมระหว่างเหตุการณ์

¹³ เรื่องเดิม, หน้า 175-176 และ 211-212.

เท่านั้น แต่มันยังมีบทบาทในการสร้างเอกภาพเชิงความหมายจากเหตุการณ์อันหลากหลายที่ประกอบมาเป็นเรื่องเล่าอีกด้วย ในการทำความเข้าใจเหตุการณ์ต่าง ๆ จะมีความหมายสอดคล้องกับความสัมพันธ์ของมันที่มีต่อเหตุการณ์อื่นในลักษณะที่จะทำให้ได้เอกภาพเชิงความหมาย ดังนั้น ลำดับเหตุการณ์ และ เอกภาพเชิงความหมายจึงกำหนดซึ่งกันและกัน¹⁴

เมื่อเปรียบเทียบความคิดของนักปรัชญาทั้งสองที่เอ่ยถึงมาก่อนกับความคิดของริเกอร์ เราจะเห็นว่า ในกรณีของคอมสตอก สิ่งที่ทำให้เรื่องเล่าต่างจากระดับข้อความไม่ได้มีเหตุผลมาจากโครงเรื่องเท่านั้น แต่ยังเป็นเพราะว่าเรื่องเล่าเป็นงานเขียนซึ่งมีคุณลักษณะที่สร้างเงื่อนไขให้แก่วิธีทำความเข้าใจดังที่กล่าวถึงข้างต้น นอกจากนี้ ในกรณีของฟราย เขาจำกัดประเภทเรื่องเล่าอยู่กับประเภทที่เหมือนจริง ในขณะที่ริเกอร์พูดถึงเรื่องเล่าทั่วไปซึ่งนอกจากประเภทที่ฟรายพูดถึงแล้วยังรวมถึงประเภทอื่น ๆ เช่น นิทาน ตำนานหรือภาพยนตร์ บนพื้นฐานของความคิดของริเกอร์ เราจะเห็นว่าการร่วมกันสร้างความหมายไม่ได้จำกัดกับความเป็นเรื่องเล่าที่เหมือนจริงเท่านั้น แต่ยังคงครอบคลุมถึงหน่วยภาษาที่มีลักษณะเป็นงานเขียน อย่างไรก็ตาม สิ่งนี้จะช่วยให้เราตระหนักถึงประเด็นของฟราย ในเมื่อเรื่องเล่าที่เหมือนจริงและ

14 เรื่องเดิม, หน้า 277-279.

อนึ่ง ในบทนี้กล่าวว่าโครงเรื่องมีบทบาทในการสร้างเอกภาพเชิงความหมาย แต่ในบทต่อไปจะมีการกล่าวว่าโครงสร้างของงานที่วิเคราะห์ออกมาได้ด้วยวิธีการทางโครงสร้างนิยมจะเป็นตัวอธิบายความสัมพันธ์ของส่วนประกอบต่าง ๆ ในเรื่องซึ่งความสัมพันธ์นี้จะให้เอกภาพเชิงความหมาย ฉะนั้น จึงอาจเกิดความสงสัยว่าอะไรคือสิ่งที่ให้เอกภาพเชิงความหมายกันแน่ อย่างไรก็ตาม ตามความคิดของริเกอร์ โครงสร้างนี้ไม่ต่างไปจากโครงสร้างเรื่อง (ดู เรื่องเดิม, หน้า 285)

นิทานเปรียบเทียบต่างก็มีความหมายจากการร่วมกันสร้างของส่วนประกอบในเรื่อง
อะไรคือสิ่งที่จะทำให้ทั้งสองต่างกัน? จากข้อพิจารณาข้างต้น เราจะเห็นว่า
ในเรื่องเล่าที่เหมือนจริงนั้นตัวละครจะต้องไม่เป็นสัญลักษณ์ของสิ่งอื่น ความ
หมายของมันจึงขึ้นกับการสร้างความหมายร่วมกันของส่วนประกอบในเรื่อง
อย่างเต็มที่ ทำให้ไม่สามารถทิ้งเรื่องเล่าไปได้ ในขณะที่แม้ว่าแนวคิดในนิทาน
เปรียบเทียบจะถูกแสดงผ่านการสร้างองค์รวมของความหมายเช่นกัน แต่เรา
สามารถละทิ้งเรื่องที่เป็นนิทานเปรียบเทียบหนึ่ง ๆ ไปได้เพื่อที่จะหาเรื่อง
ใหม่มาแสดงแนวคิดดังกล่าวได้ ทั้งนี้เพราะว่าสิ่งต่าง ๆ ในเนื้อเรื่องมีฐานะ
เป็นสัญลักษณ์ที่ขึ้นอยู่กับการเสนอแนวคิดดังกล่าว หรืออีกนัยหนึ่ง นิทานเปรียบเทียบ
เทียบเป็นเพียง ตัวอย่างประกอบ ของแนวคิดหรือความหมายที่รู้จักอยู่ก่อน
แล้ว¹⁵ เรื่องเล่าในไบเบิลจึงจำเป็นต้องทำความเข้าใจเพราะ
มันเป็นเรื่องเล่าที่เหมือนจริงความหมายของมันกับสิ่งที่มันพูดถึงเป็นสิ่งเดียวกัน
มันไม่ได้ชี้ไปยังสิ่งอื่นนอกตัว¹⁶

เรื่องเล่าทอนลง เป็นข้อความใดหรือไม่

ความคิดที่ว่าจะทำให้หน่วยภาษาระดับเรื่องเล่าไม่ต่างไปจากระดับ
ข้อความมีจุดสำคัญอยู่ที่ตรงที่คำว่า "ไม่ต่าง" ซึ่งมีนัยว่าการทอนเรื่องเล่าลงมา
เป็นข้อความจะทำได้โดยไม่เสียความหมาย ในบทที่แล้ว ได้พูดถึงการทอนสอง
ชนิด กล่าวคือ การทอนเรื่องเล่าลงมาเป็นชุดของข้อความ และการทอนเรื่อง
เล่าลงมาเป็นข้อความที่แสดงความหมายทั้งหมดของเรื่องเล่า เราจะดูตัวอย่าง
ของการทอนเหล่านี้โดยเริ่มจากเรื่องต่อไปนี้

¹⁵ Frei, The Eclipse, หน้า 13.

¹⁶ Comstock, The Truth of Religious Narrative, หน้า 143.

แพทย์ประจำตำบลคนใหม่เดินอยู่กับสัตว์แพทย์ของตำบลนั้น ทั้งสองเดินสวนกับสุนัขพุดเดิ้ลตัวงาม มีนายสาวเดินตามมาห่างราว ๆ 10 เมตร สัตว์แพทย์โค้งให้สุนัขหน้าตาเฉย

"เอ๊ะ ทำไมคุณโค้งให้สุนัข " หมอหน้าใหม่ฉงนเต็มที่

"ใช่แล้ว ผมโค้งให้สุนัข ตัวนี้แหละเป็นลูกค้ารายสำคัญที่สุดของผม"¹⁷

ก่อนอื่น เราต้องเข้าใจก่อนว่า ข้อความแสดงได้ด้วยประโยคพื้นฐานประกอบด้วยภาคประธาน (Subject) และภาคแสดง (Predicate) ซึ่งภาคประธานจะมีฐานะเป็นชื่อ ให้แพทย์ประจำตำบลคนใหม่ชื่อ ก, สัตว์แพทย์ชื่อ ข, สุนัขพุดเดิ้ลชื่อ ค, นายสาวของมันชื่อ ง และตำบลชื่อ จ ต่อไปจะเป็นการทอนอย่างคร่าว ๆ ตามแนวทางแรกอันเป็นการทอนเรื่องลงเป็นชุดของข้อความ

(ก คือแพทย์คนใหม่ที่ตำบล จ) และ (ข คือสัตว์แพทย์ที่ตำบล จ) และ (ก เดินกับ ข) และ (ค คือสุนัขพุดเดิ้ล) และ (ก กับ ข เดินสวนกับ ค) และ (งเป็นผู้หญิง และ ง เป็นเจ้าของ ค) และ (ง ห่างจาก ค เป็นระยะ 10 เมตร) และ (ข โค้งให้ ค) และ ((ข โค้งให้ ค) ทำให้ ก ฉงน) และ (ก ตาม ข ถึงเหตุผลที่ ข โค้งให้ ค) และ (ข ตอบว่า ฮ) และ (ฮ คือ ข้อความว่า ค เป็นลูกค้ารายสำคัญของ ข)*

17 "วรากล", ผู้รวบรวม, เฮฮาห้าทวีป, "ต่วย", บรรณาธิการ, กรุงเทพฯ : ม.พี.วาทีน พัลลิกะชัน จำกัด), (ม.ป.พ.) หน้า 43.

* "และ" ในที่นี้อาจถือว่าใช้ในลักษณะเดียวกันกับที่ใช้ในตรรกวิทยาสัญลักษณ์ทั่วไปนั่นคือประโยคที่เกิดจากการเชื่อมด้วย "และ" จะจริงเมื่อทุกประโยคที่ประกอบกันขึ้นมาจริง ในบริบทนี้ ถ้าเกิดมีประโยคบางประโยคเท็จมันก็จะถูกตัดออกเพื่อสร้างชุดประโยคชุดใหม่ อนึ่ง สิ่งนี้รับไว้เพื่อความสะดวกเท่านั้น อาจมีข้อเสนอที่จะนิยาม "และ" เพื่อให้เข้ากับลักษณะงาน แต่สิ่งนี้ไม่จำเป็นต่อการพิจารณาที่จะพูดถึงต่อไป

ผลจากการทอนที่เห็นได้อันดับแรกก็คือว่า อรรถรสเสียไป เราอาจจะพูดได้ว่าในงานเขียนหลายประเภท ผู้เขียนสื่อความหมายเชิงอารมณ์ความรู้สึกผ่านทางสิ่งที่เขียน การสื่อความหมายในเชิงดังกล่าวเป็นจุดหมายอันก่อให้เกิดการเลือกใช้ภาษา ไม่ว่าจะในระดับคำ รูปประโยค หรือ การจัดเรียงเรื่องราว ดังนั้น การทอนในลักษณะดังกล่าวจะทำให้การสื่อความหมายดังกล่าวเสียไป อย่างไรก็ตาม การทอนประเภทนี้เป็นวิธีของพวกที่สนใจข้อเท็จจริง ซึ่งจะอาศัยการทอนเพื่อนำแต่ละข้อความไปตรวจสอบกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ดังนั้น คนเหล่านี้จึงอาจใช้เงื่อนไขการตัดสินความจริงของข้อความ (truth condition) มาเป็นเกณฑ์ในการตัดสินความตรงกันของความหมาย ถ้าชุดของข้อความที่เป็นผลจากการทอนมีเงื่อนไขความจริงร่วมกับตัวเรื่องเล่า ความหมายก็จะไม่เสียไป แต่ทว่า โดยไม่ต้องพิจารณาอะไรมากมาย เราอาจสามารถโต้แย้งได้ว่า นิยามของความหมายแบบนี้จะจำกัดประเภทของเรื่องเล่า แต่ที่ชนะการทอนที่พูดถึงแต่ต้นนั้นแสดงถึงจุดประสงค์ในการที่จะทอนระดับของเรื่องเล่า ซึ่งครอบคลุมเรื่องเล่าทุกประเภท ลงมาเป็นระดับข้อความ การใช้เงื่อนไขความจริงดังกล่าวจึงใช้ไม่ได้ นอกเสียจากว่าจะยึดถือว่าการมีความหมายมีเพียงการมีความหมายเชิงข้อเท็จจริง แต่สิ่งนี้ขัดแย้งกับข้อเท็จจริงที่ความหมายไม่ได้จำกัดอยู่เฉพาะด้านเดียว

นอกจากนี้ การทอนวิธีนี้ยังอาจส่งผลต่อความหมายของตัวเรื่องในแง่การดำเนินเรื่องหรือการพัฒนาตัวละครดังที่ได้พูดถึงในบทก่อน อีกทั้งผลของการทอนในวิธีนี้เองก็มีลักษณะที่เข้ากับนิยามของงานเขียนของ ริูเกอร์ กล่าวคือ มันจะยังอยู่ในระดับเดียวกันกับเรื่องเล่า เพราะเรากล่าวไม่ได้ว่าแต่ละข้อความในชุดที่เป็นผลจากการทอนเมื่ออยู่โดด ๆ จะยังคงมีฐานะทางความหมายหรือนัยสำคัญอย่างที่มีเมื่ออยู่ในชุดของข้อความที่เป็นผลจากการทอน ซึ่งก็หมายความว่าเราสามารถสร้างความหมายองค์รวมจากความสัมพันธ์ของส่วนประกอบ

ในชุดของประโยคนี้ หรืออีกนัยหนึ่งความหมายของข้อความขึ้นกับความหมายของ
องค์รวม หรือบริบทที่มันเป็นส่วนหนึ่ง

เมื่อใช้การทอนแนวทางที่สองอันเป็นการทอนเรื่องลงมาเป็นข้อความ
ที่แสดงความหมายทั้งหมดของเรื่องกับเรื่องที่ยกมา เราจะได้ข้อความที่แสดงถึง
ความหมายของมัน เช่น เงินคือพระเจ้า นอกจากนี้วิธีนี้จะประสบปัญหาเรื่องการ
ทำให้ความหมายเชิงความรู้สึกเสียไปดังเช่นวิธีแรกแล้ว วิธีการนี้ยังมีลักษณะ
ร่วมกันกับนิทานเปรียบเทียบที่พูดถึงข้างต้น กล่าวคือ มันเป็นการดึงแนวคิดที่รู้จักกัน
มาก่อน ซึ่งถูกแสดงโดยตัวเรื่องในฐานะตัวอย่างประกอบ สิ่งนี้แสดงให้เห็นว่าวิธี
การนี้ใช้ไม่ได้กับกรณีของเรื่องเล่าที่เหมือนจริงที่เนื้อหาสาระของมันก็คือตัวมัน
เอง นอกจากนี้ การจะนำเนื้อหาสาระที่อ่านได้มาแสดงในระดับของข้อความอย่าง
เด็ดขาดก็ทำไม่ได้ เนื่องจากลักษณะของการทำความเข้าใจงานเขียนที่ไม่มีถูกผิด
มีแต่การทำความเข้าใจหรือการให้ความหมายที่ดีที่สุด ซึ่งตัดสินใจโดยการถกเถียง
และผลที่ได้ก็อาจเปลี่ยนแปลงได้ถ้ามีการตีความที่ดีกว่า การทอนอย่างสมบูรณ์จึง
เป็นไปได้

สำหรับการเลี่ยงความจำเป็นที่จะเอ่ยถึงหน่วยภาษาระดับเรื่องเล่า
โดยกล่าวว่า ไม่ว่าข้อความและเรื่องเล่าจะมีความสัมพันธ์ในเชิงตรรกะอย่าง
ไร แต่ผลของทำความเข้าใจเรื่องเล่าจะปรากฏในวาทกรรมซึ่งมีข้อความเป็น
หน่วยพื้นฐาน อย่างไรก็ตาม มีปัญหาว่าไม่จำเป็นที่ผลของทำความเข้าใจจะปรากฏ
แต่ในวาทกรรมทางการพูดแต่อาจจะปรากฏในวาทกรรมทางการเขียนก็ได้ถึงแม้
ว่า ในกรณีของเรื่องเล่าทางศาสนา ความหมายที่ได้มักจะปรากฏในรูปของการ
พูดในชุมชนทางศาสนา เช่น การพูดคุย การเทศน์ เป็นต้น นอกจากนี้ ถ้าข้อความ
ที่พูดมีที่มาจากเรื่องเล่า เรื่องเล่าก็ยังคงมีความสำคัญในภาษาศาสตร์อยู่ดีแม้โดย
ทางอ้อม แต่ความสำคัญของมันจะชัดเจน ถ้ามีการถกเถียงเพื่อตัดสินระหว่างข้อ
ความที่เป็นผลมาจากการอ่านเรื่องเล่า ดังกล่าวไว้ข้างต้นความหมายที่ได้จาก

ความเข้าใจเรื่องเล่าเป็นผลจากการสร้างความหมายหรือคาดเดา ไม่มีถูกผิด
แน่ชัด ในที่สุดเราจึงเลี้ยงที่จะไม่เอ่ยถึงเรื่องเล่าไม่ได้*

* นักวิชาการเลี้ยงด้วยวิธีนี้จะเห็นได้ชัดเมื่อเห็นว่าโดยทั่วไปเมื่อนักปรัชญาศาสนา
พูดถึงภาษาศาสนา พวกเขาจะหมายถึงวาทกรรมทางการพูดเป็นหลัก ซึ่งเมื่อ
มาพจนานุกรมกับบางทัศนะ เช่นทัศนะที่ว่าข้อความมีความหมายเชิงข้อเท็จจริงก็ต่อ
เมื่อเราสามารถที่จะหากรณีเชิงประจักษ์ที่แสดงความเท็จของมันได้ สมมติว่า
ทัศนะนี้ถูก จะเห็นว่า ถึงแม้ว่าข้อความนี้ได้มาจากการที่ความเรื่องเล่าทาง
ศาสนาอาจมีได้ไม่จำกัด แต่เมื่อมันปรากฏในวาทกรรมทางศาสนา มันก็จะถูก
ปฏิเสธการมีความหมายในเชิงดังกล่าวไปเสมอเรื่องเล่าจึงไม่มีความสำคัญ
มากนัก ถึงแม้การที่เรื่องเล่าทางศาสนาจะถูกทอนลงเป็นข้อความไม่ได้จะทำ
ให้เรื่องเล่าดังกล่าวรอดพ้นจากการถูกปฏิเสธในลักษณะดังกล่าว แต่ข้อความ
ใด ๆ ที่มาจากการเข้าใจเรื่องเล่าก็ยังคงจะถูกปฏิเสธไปอยู่ดี

ข้อบกพร่องของความคิดนี้ก็คือ 1. ภาษาศาสนามีวาทกรรมทางการเขียน
ด้วย 2. วาทกรรมทางการพูดของภาษาศาสนามีพื้นฐานบนการตีความวาทกรรม
ทางการเขียน เราจึงต้องดูความสัมพันธ์ของวาทกรรมทั้งสองประเภทนี้ การจะ
ใช้เกณฑ์การมีความหมายมาอธิบายวาทกรรมทางการพูดโดยยกมาเฉย ๆ จาก
ภายนอกอย่างเกณฑ์ข้างต้นที่ยกมานั้นทำไม่ได้ เราต้องดูด้วยว่าเกณฑ์นั้น ๆ มีที่
ของมันอยู่ในความสัมพันธ์ของทั้งสองวาทกรรมอย่างไร (ตัวอย่างเช่นการที่พรา
พูดถึงวิทเคนสไตน์) มิฉะนั้น ถ้าเราไม่ดูและความสัมพันธ์ดังกล่าวทำให้วาทกรรม
ทางการพูดมีความหมายในลักษณะที่ต่างไปจากที่เกณฑ์จากภายนอกบอก การจะ
ยังคงยึดถือเกณฑ์นั้นต่อไปก็จะเป็นการทวนคำถาม แต่ถ้าจะยกเกณฑ์นี้ขึ้นไปใช้
ในระดับวาทกรรมทางการเขียนก็จะพบปัญหาดังที่พราวิจารณ์ดังที่ปรากฏในบท
ที่ 1 ในตอนที่เกี่ยวกับการใช้วิธีการทางประวัติศาสตร์กับไบเบิล (ต่อ)

(ต่อ) ก่อนที่จะจบบทนี้ไป ขอให้ตระหนักว่าสิ่งที่ทำให้วาทกรรมทางการเขียนต่างจากวาทกรรมทางการพูดก็คือการทำให้หยุดนิ่ง (fixation) และการที่วาทกรรมที่ถูกทำให้หยุดนิ่งนั้นมีลักษณะเป็นผลงาน (work) ซึ่งทำให้มันมีความเป็นองค์และเป็นสิ่งเฉพาะ ทั้งสองปัจจัยนี้จะช่วยปลดปล่อยวาทกรรมทางการเขียนออกไปจากบริบทที่มันถูกสร้างขึ้นและเปิดตัวให้กับผู้อ่านในบริบทที่ต่างออกไป แน่หนอนว่าปัจจัยของการทำให้หยุดนิ่งจะทำให้ "วาทกรรมทางการเขียน" สามารถครอบคลุมถึงวาทกรรมที่ถูกทำให้หยุดนิ่งโดยวิธีการอื่นที่ไม่ใช่การเขียน เช่น ภาพยนตร์ การ์ตูน (comic strips) หรือแม้แต่แถบบันทึกเสียง เป็นต้น แต่ในที่นี้จะพิจารณาเกี่ยวกับเรื่องเล่าและการเขียนก็เป็นวิธีทำให้หยุดนิ่งที่สำคัญและใช้กันมานาน จึงเรียกวาทกรรมที่ถูกทำให้หยุดนิ่งว่า วาทกรรมทางการเขียน หรือ งานเขียน นอกจากนี้วาทกรรมที่มีลักษณะเป็นผลงานแต่ยังไม่ถูกทำให้หยุดนิ่งก็อาจอนุโลมให้ เป็นสิ่งที่จะต้องตีความตามกระบวนการที่ใช้ตีความงานเขียนได้ เพราะความเป็นองค์ของมันจะทำให้มันเป็นสิ่งเฉพาะ เป็นเอกเทศไม่ขึ้นกับผู้เล่า (reciter) ที่จะต้องเล่าเรื่องไม่ใช่พูดตามใจ วาทกรรมเหล่านี้ได้แก่ การเล่านิทานหรือตำนาน เป็นต้น แต่ทว่า การไม่ถูกทำให้หยุดนิ่งนั้นอาจจะก่อปัญหาในการตีความ เพราะว่าองค์ประกอบของนิทานหรือตำนานที่เล่าอาจเปลี่ยนแปลงไปเมื่อเล่าต่อ ๆ กันไป แต่องค์ประกอบต่าง ๆ นั้นเป็นสิ่งที่ช่วยสร้างความหมายองค์รวมของเรื่อง ดังนั้นความหมายองค์รวมของเรื่องจึงอาจเปลี่ยนไปได้ หรืออีกนัยหนึ่ง การไม่ถูกทำให้หยุดนิ่งจะทำให้ความเป็นเอกเทศของตัวเรื่องอาจถูกสั่นคลอน อันจะมีผลต่อความหมายของเรื่อง อี้อีกทั้งมันยังเป็นการยากที่จะทบทวนตัวเรื่องซ้ำ ๆ หลาย ๆ ครั้งเพื่อตีความทำความเข้าใจถึงเรื่องไม่ถูกทำให้หยุดนิ่ง